Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (dziewiąta izba)

z dnia 18 lipca 2013 r.*

Rolnictwo — System pozwoleń na przywóz — Rozporządzenie (WE) nr 1291/2000 — Artykuł 35 ust. 4 lit. c) — Zabezpieczenia złożone przy składaniu wniosku o wydanie pozwoleń — Pozwolenie na przywóz — Zwłoka w przedstawieniu dowodu na jego wykorzystanie — Sankcja — Obliczenie kwoty podlegającej przepadkowi — Rozporządzenie (WE) nr 958/2003 — Kontyngenty taryfowe

W sprawie C-211/12

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Corte d'appello di Roma (Włochy) postanowieniem z dnia 26 marca 2012 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 3 maja 2012 r., w postępowaniu:

Martini SpA

przeciwko

Ministero delle Attività produttive,

TRYBUNAŁ (dziewiąta izba),

w składzie: J. Malenovský, prezes izby, U. Lõhmus (sprawozdawca) i A. Prechal, sędziowie,

rzecznik generalny: N. Wahl,

sekretarz: A. Impellizzeri, administrator,

uwzględniając pisemny etap postępowania i po przeprowadzeniu rozprawy w dniu 21 marca 2013 r.,

rozważywszy uwagi przedstawione:

— w imieniu Martini SpA przez F. Capellego i M. Valcadę, avvocati,

— w imieniu rządu włoskiego przez G. Palmieri, działającą w charakterze pełnomocnika, wspieraną przez F. Varrone, avvocato dello Stato,

— w imieniu rządu greckiego przez X.A. Basakou, działającą w charakterze pełnomocnika,

— w imieniu Komisji Europejskiej przez P. Rossiego i B.R. Killmanna, działających w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

* Język postępowania: włoski.

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 35 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych (Dz.U. L 152, s. 1), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 325/2003 z dnia 20 lutego 2003 r. (Dz.U. L 47, s. 21) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1291/2000").

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Martini SpA (zwaną dalej „Martini") a Ministero delle Attività produttive (ministerstwem ds. produkcji, zwanym dalej „Ministero"), dotyczącego sankcji nałożonej z uwagi na zwłokę w przedstawieniu dowodu wykorzystania pozwolenia na przywóz.

Ramy prawne

Rozporządzenie nr 1291/2000

3 Rozporządzenie nr 1291/2000 zostało uchylone i zastąpione rozporządzeniem Komisji (WE) nr 376/2008 z dnia 23 kwietnia 2008 r. ustanawiającym wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych (Dz.U. L 114, s. 3). Jednakże uwzględniając datę zajścia okoliczności faktycznych, których dotyczy postępowanie główne, zastosowanie znajduje w nim rozporządzenie nr 1291/2000, którego motywy 10 i 12 stanowią:

„(10) W rozporządzeniach Wspólnoty, które ustanowiły [pozwolenia na wywóz i przywóz oraz świadectwa o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych] przewiduje się, że ich wydanie uzależnione jest od złożenia zabezpieczenia, które gwarantuje wykonanie zobowiązania do przywozu lub wywozu w okresie ważności pozwolenia lub świadectwa. Należy określić moment, w którym zobowiązanie dotyczące przywozu lub wywozu zostaje wykonane.

[...]

(12) Pozwolenia na przywóz są czasami stosowane w celu zarządzania ilościowego importem. Takie zarządzanie jest możliwe jedynie w przypadku, gdy wiedza na temat przywozów realizowanych na podstawie wydanych pozwoleń jest dostępna w stosunkowo krótkim czasie. W takich przypadkach wymóg przedstawienia dowodu poświadczającego, że zastosowano pozwolenia, nie jest jedynie w interesie prawidłowego zarządzania, ale staje się istotny dla zarządzania uzgodnieniami ilościowymi. Dowód taki dostarcza się w drodze przedstawienia egzemplarza 1 pozwolenia i, gdzie stosowne, w drodze przedstawienia wyciągów. Dowody takie można dostarczyć w stosunkowo krótkim terminie. Taki termin powinien być ustalony dla przypadków, gdy w przepisach wspólnotowych dotyczących pozwoleń stosowanych przy zarządzaniu uzgodnieniami ilościowymi zawarto takie odniesienie".

4 Artykuł 35 wskazanego rozporządzenia zawiera zasady regulujące sposoby zwalniania zabezpieczenia i określa w szczególności warunki i proporcje odnoszące się do przepadku zabezpieczenia. W ust. 2 artykuł ten przewiduje, co następuje:

„Z zastrzeżeniem stosowania art. 40, 41 i 49, w przypadku gdy obowiązek przywozu lub wywozu nie został spełniony, zabezpieczenie podlega przepadkowi w kwocie równej różnicy między:

a) 95% ilości wskazanej na pozwoleniu lub świadectwie;

a

b) ilością faktycznie przywiezioną lub wywiezioną.

Jeżeli świadectwo wydane zostało dla ilości wyrażonej w liczbie całkowitej, wynik obliczenia 95% zostaje, gdzie stosowne, zaokrąglony w dół do liczby całkowitej.

Jednakże jeżeli ilość przywiezionych lub wywiezionych towarów wynosi mniej niż 5% ilości wskazanej na pozwoleniu lub świadectwie, zabezpieczenie podlega przepadkowi w całości.

[...]”.

5 Artykuł 35 ust. 4 dotyczący w szczególności skutków zwłoki w przedstawieniu dowodu wykorzystania świadectwa, ma następujące brzmienie:

„4.

a) Dowód, określony w art. 33 ust. 1 lit. a) i b), należy dostarczyć w terminie dwóch miesięcy od daty wygaśnięcia ważności pozwolenia lub świadectwa, chyba że jest to niemożliwe z powodu działania siły wyższej,

[...]

b) Kwotę, która podlega przepadkowi w odniesieniu do ilości towarów, dla których w terminie określonym w lit. a) tiret pierwsze nie przedstawiono dowodu dotyczącego pozwolenia na wywóz wcześniej wyznaczającego refundację, pomniejsza się o [odsetek różniący się w zależności od zwłoki w przedstawieniu dowodu określonej w miesiącach od dnia wygaśnięcia ważności pozwolenia];

c) w przypadkach innych niż określone w lit. b) kwota, która podlega przepadkowi w odniesieniu do ilości towarów, dla których nie przedstawiono dowodu w terminie określonym w lit. a) i w ciągu dwudziestu czterech miesięcy od dnia wygaśnięcia ważności pozwolenia lub świadectwa, stanowi 15% kwoty, która podlegałaby całkowitemu przepadkowi, w przypadku gdyby produkty nie zostały przywiezione lub wywiezione; w przypadku gdy dla określonego produktu wydano pozwolenia lub świadectwa przewidujące różne stawki zabezpieczenia przy obliczaniu kwoty, która podlega przepadkowi, uwzględnia się najniższą stawkę stosowaną w przywozie lub wywozie.

[...]”.

Rozporządzenie (WE) nr 1162/95

6 Zgodnie z art. 10 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1162/95 z dnia 23 maja 1995 r. ustanawiającego specjalne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz w sektorze zbóż i ryżu (Dz.U. L 117, s. 2), zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 2333/2002 z dnia 23 grudnia 2002 r. (Dz.U. L 349, s. 24) (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 1162/95"):

„Zabezpieczenia pozwoleń na produkty wymienione w art. 1 rozporządzenia [Rady (EWG) nr 1766/92 z dnia 30 czerwca 1992 r. w sprawie wspólnej organizacji rynku zbóż (Dz.U. L 181, s. 21)] wynoszą:

a) 1 EUR za tonę w przypadku pozwoleń na wywóz, do których nie stosuje się przepisów art. 10 ust. 4 tiret czwarte rozporządzenia (EWG) nr 1766/92 [...]" [tłumaczenie nieoficjalne].

Rozporządzenie (WE) nr 958/2003

7 Rozporządzenie Komisji (WE) nr 958/2003 z dnia 3 czerwca 2003 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania decyzji Rady 2003/286/WE w odniesieniu do koncesji w formie wspólnotowych kontyngentów taryfowych na niektóre produkty zbożowe pochodzące z Republiki Bułgarii oraz zmieniające rozporządzenie (WE) nr 2809/2000 (Dz.U. L 136, s. 3), zostało uchylone rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1996/2006 z dnia 22 grudnia 2006 r. dostosowującym kilka rozporządzeń dotyczących rynku zbóż i ryżu w związku z przystąpieniem do Unii Europejskiej Bułgarii i Rumunii (Dz.U. L 398, s. 1). Jednakże ze względu na datę wystąpienia okoliczności faktycznych, których dotyczy postępowanie główne, zastosowanie znajduje w nim rozporządzenie nr 958/2003.

8 Motyw 6 rozporządzenia nr 958/2003 ma następujące brzmienie:

„W celu zapewnienia sprawnego zarządzania kontyngentami, należy ustanowić stosunkowo wysokie zabezpieczenie na pozwolenia na przywóz, w drodze odstępstwa od art. 10 [rozporządzenia nr 1162/95]".

9 Artykuł 1 ust. 2 tego rozporządzenia stanowi:

„Przywóz kukurydzy [...], pochodzącej z Republiki Bułgarii oraz korzystającej z zerowej stawki należności celnych w przywozie, w ramach kontyngentu taryfowego [...], podlega pozwoleniom na przywóz wydanym zgodnie z niniejszym rozporządzeniem".

10 Zgodnie z art. 1a tego rozporządzenia:

„[...] podmiot gospodarczy może złożyć tylko jeden wniosek o wydanie pozwolenia na import obejmującego dany okres. Jeżeli podmiot gospodarczy składa więcej niż jeden wniosek, wszystkie wnioski zostają odrzucone, a zabezpieczenia wniesione w dniu złożenia wniosków zostają przejęte przez zainteresowane państwo członkowskie".

11 Artykuł 8 tego rozporządzenia przewiduje, że „zabezpieczenie dla pozwoleń na przywóz przewidziane w niniejszym rozporządzeniu wynosi 30 EUR za tonę".

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

12 Martini posiadało świadectwo wydane przez właściwy włoski organ w dniu 15 września 2003 r. na przywóz z Bułgarii 7000 ton kukurydzy objętej zerową stawką celną. Zgodnie z art. 8 rozporządzenia nr 958/2003 spółka ta wniosła zabezpieczenie w wysokości 30 EUR za tonę z tytułu jej zobowiązań w zakresie przywozu.

13 Poza wskazanymi zobowiązaniami, których wypełnienie nie zostało zakwestionowane, Martini miało przedstawić dowód wykorzystania świadectwa najpóźniej dwa miesiące od dnia wygaśnięcia ważności świadectwa w celu zwrócenia danego zabezpieczenia. W dniu 17 lutego 2004 r. Ministero przyjęło dekret stanowiący o przepadku zabezpieczenia w kwocie 31 500 EUR odpowiadającej 15% kwoty tego zabezpieczenia, z uwagi na fakt, że spółka ta nie zachowała wyznaczonego terminu.

14 W dniu 20 lutego 2004 r. Martini wniosło skargę na ten dekret, kwestionując wykorzystanie kwoty zabezpieczenia rzeczywiście wpłaconego w związku z danym przywozem jako kryterium obliczenia kwoty podlegającej przepadkowi. Jego zdaniem na podstawie art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000 kwota, która powinna ulec przepadkowi z powodu zwłoki w przedstawieniu dowodu wykorzystania pozwolenia na przywóz, powinna być obliczona nie na podstawie stawki zabezpieczenia w wysokości 30 EUR za tonę przywożonego produktu wpłaconej w gotówce, lecz na podstawie stawki wynoszącej 1 EUR za tonę, którą stosuje się zasadniczo do pozwoleń na przywóz kukurydzy pochodzącej z państw trzecich na mocy art. 10 rozporządzenia nr 1162/95.

15 W dniu 8 marca 2004 r. Ministero utrzymało w mocy rzeczony dekret. Jednakże w wyniku wniosku Martini zwróciło się ono do Dyrekcji Generalnej Rolnictwa Komisji Europejskiej o opinię dotyczącą wykładni art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000. Z odpowiedzi Komisji z dnia 20 kwietnia 2004 r. wynika, że zastosowanie ostatniej części tego przepisu jest możliwe wyłącznie w razie posiadania drugiego pozwolenia na przywóz z zastosowaniem innej stawki zabezpieczenia, wykorzystywanego w ramach przywozu danego produktu na tych samych warunkach. W świetle tej odpowiedzi Ministero utrzymało w mocy treść wydanego dekretu stanowiącego o przepadku zabezpieczenia.

16 Pismem z dnia 21 maja 2004 r. Martini poinformowało Ministero, że spełniało przesłanki zastosowania odstępstwa przewidzianego w art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000, gdyż posiadało ono również pozwolenie na przywóz obejmujące ten sam okres i ten sam rodzaj produktu pochodzącego z państwa trzeciego innego niż Bułgaria, do którego odnosiło się zabezpieczenie w kwocie 1 EUR za tonę. W rezultacie spółka ta ponowiła wniosek do Ministero o obliczenie kwoty, która powinna zostać uznana za podlegającą przepadkowi, na podstawie normalnej stawki zabezpieczenia stosowanej na danym rynku.

17 Ministero uznało jednak, że to drugie pozwolenie nie spełniało przesłanek stosowania odstępstwa, gdyż nie zostało wydane na podstawie rozporządzenia nr 958/2003 i nie dotyczyło przywozu kukurydzy pochodzącej z Bułgarii. W rezultacie w dniu 22 czerwca 2004 r. Ministero po raz kolejny utrzymało w mocy wydany dekret.

18 Ponieważ skarga wniesiona przez Martini do Tribunale di Roma na rzeczony dekret została oddalona wyrokiem z dnia 14 stycznia 2008 r., spółka ta wniosła odwołanie od tego wyroku do Corte d'appello di Roma. Ten ostatni uznał, że rozważane przepisy mogą być przedmiotem różnej wykładni.

19 W tych okolicznościach Corte d'appello di Roma postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy wykładni art. 35 rozporządzenia [nr 1291/2000] należy dokonywać w ten sposób, że zasadniczym celem przewidzianej w nim sankcji w postaci całkowitego przepadku zabezpieczenia, [wymaganego od] wspólnotowych przedsiębiorców posiadających pozwolenie na przywóz lub wywóz w odniesieniu do produktu podlegającego wspólnej organizacji rynku zbóż, jest zniechęcenie wskazanych przedsiębiorców do niezachowania podstawowego obowiązku (jakim jest rzeczywisty przywóz lub wywóz zbóż określonych w pozwoleniu), który mają oni wypełnić w związku z transakcją, w odniesieniu do której uzyskali pozwolenie i wnieśli odpowiednie zabezpieczenie?

2) Czy wykładni art. 35 ust. 4 rozporządzenia [nr 1291/2000], w części, w której ustanawia terminy i zasady zwolnienia zabezpieczenia wniesionego w związku z wydaniem pozwolenia na przywóz, należy dokonywać w ten sposób, że w przypadku niewypełnienia drugorzędnego obowiązku, polegającego w szczególności na spóźnionym przedstawieniu dowodów na prawidłowo dokonany przywóz (a zatem polegającego w rezultacie na spóźnionym złożeniu wniosku o zwolnienie wniesionego zabezpieczenia), wysokość sankcji, jaką należy zastosować, powinna być określona niezależnie od kwoty szczególnego zabezpieczenia, które powinno ulec w całości przepadkowi w razie niezachowania podstawowego obowiązku w ramach tego samego przywozu, przy czym wysokość ta powinna w szczególności być określona poprzez odniesienie do zwykłej kwoty zabezpieczenia, jaka znajduje zastosowanie do ogółu przywozu produktów tego samego rodzaju, dokonanego w danym okresie?

3) Czy wykładni art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia [nr 1291/2000] w części, w której stanowi, że »[...] w przypadku gdy dla określonego produktu wydano pozwolenia lub świadectwa przewidujące różne stawki zabezpieczenia przy obliczaniu kwoty, która podlega przepadkowi, uwzględnia się najniższą stawkę stosowaną w przywozie [...]«, należy dokonywać w ten sposób, że w przypadku gdy przywóz zbóż został prawidłowo dokonany przez przedsiębiorcę wspólnotowego, niezachowanie terminu wyznaczonego na przedstawienie dowodów dotyczących przywozu do Wspólnoty Europejskiej powinno podlegać sankcji, której wysokość zostaje obliczona poprzez odniesienie do zabezpieczenia w niższej kwocie obowiązującej w tym samym okresie, w którym dokonano przywozu tego produktu, niezależnie od szczególnych warunków dotyczących należności celnych (jak twierdzi [...] Martini) czy wyłącznie w przypadku zaistnienia takich samych szczególnych warunków dotyczących należności celnych (jak twierdzi państwo włoskie)?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

20 W swym pytaniu pierwszym sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 35 rozporządzenia nr 1291/2000 należy interpretować w ten sposób, że celem zabezpieczenia, o którym mowa w tym przepisie, jest zapewnienie wykonania zobowiązania w zakresie przywozu.

21 W tym względzie należy zauważyć, że zgodnie z motywem 10 rozporządzenia nr 1291/2000 jednym z celów takiego zabezpieczenia jest zagwarantowanie wykonania zobowiązania do przywozu danych produktów w okresie ważności pozwolenia na przywóz.

22 Jednakże, jak wynika z samego brzmienia art. 35 ust. 4 wskazanego rozporządzenia rzeczone zabezpieczenie ma również zapewnić, aby dowód wykorzystania pozwolenia został przedstawiony w określonym terminie. Jak potwierdza bowiem motyw 12 tegoż rozporządzenia, pozwolenia na przywóz są czasami stosowane w celu zarządzania ilościowymi uzgodnieniami dotyczącymi przywozu, co jest możliwe jedynie w przypadku, gdy wiedza na temat przywozów realizowanych na podstawie wydanych pozwoleń jest dostępna w stosunkowo krótkim czasie. Z tego względu zabezpieczenie, o którym mowa w art. 35 rozporządzenia nr 1291/2000, przyczynia się również do osiągnięcia celu w postaci zarządzania ilościowymi uzgodnieniami dotyczącymi przywozu.

23 Należy zatem odpowiedzieć na pytanie pierwsze, iż art. 35 rozporządzenia nr 1291/2000 należy interpretować w ten sposób, że celem zabezpieczenia, o którym mowa w tym przepisie, jest nie tylko zapewnienie wykonania zobowiązania w zakresie przywozu, lecz również zapewnienie, aby dowód na wykorzystanie pozwolenia został przedstawiony w określonym terminie.

W przedmiocie pytań drugiego i trzeciego

24 W swych pytaniach drugim i trzecim, które należy rozważyć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zwłoki w przedstawieniu dowodu na prawidłowe dokonanie przywozu, kwota, która powinna ulec przepadkowi w odniesieniu do ilości, w stosunku do których nie dostarczono dowodu w terminie określonym w lit. a) tego ustępu, powinna być obliczona na podstawie stawki zabezpieczenia, która rzeczywiście została zastosowana przy złożeniu wniosku o wydanie pozwolenia lub pozwoleń dotyczących tego przywozu. Dla potrzeb tej wykładni sąd odsyłający zastanawia się nad ewentualnym znaczeniem okoliczności, że zabezpieczenie zostało ustanowione na podstawie stawki wyższej niż stawka stosowana w przypadku innych przywozów produktu tego samego rodzaju jak przywieziony produkt, zważywszy, iż ten ostatni był zwolniony z zapłaty należności celnych przywozowych.

25 Na wstępie należy podkreślić, że brzmienie art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000 wskazuje wyraźnie, że sankcja za zwłokę w przedstawieniu dowodu na prawidłowe dokonanie przywozu wynosi co do zasady 15% kwoty wpłaconego zabezpieczenia, która podlegałaby całkowitemu przepadkowi, w przypadku gdyby produkty nie zostały przywiezione. Wynika stąd, że co do zasady należy przyjąć za podstawę obliczenia tej sankcji stawkę zabezpieczenia, która została rzeczywiście zastosowana przy złożeniu wniosku o wydanie pozwolenia na przywóz dotyczącego przywozu, w stosunku do którego dowód wykonania nie został przedstawiony w wyznaczonym terminie.

26 Należy jednak przypomnieć, że art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000 przewiduje również w ostatniej części tego przepisu, że w przypadku gdy dla określonego produktu wydano pozwolenia przewidujące różne stawki zabezpieczenia przy obliczaniu kwoty, która podlega przepadkowi, uwzględnia się najniższą stawkę stosowaną w przywozie.

27 Tymczasem istotne jest, aby wskazane pozwolenia były jednocześnie stosowane do tych samych przywożonych ilości. Brzmienie ostatniej części art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000, a w szczególności zwrot „najniższa stawka stosowana w przywozie" wyklucza, aby stawka zabezpieczenia, która nie została rzeczywiście zastosowana do danego przywozu (czy wykorzystana do celów pozwolenia obejmującego rzeczywiście przywiezione ilości) mogła zostać uwzględniona przy obliczaniu sankcji przewidzianej w tym przepisie i to niezależnie od faktu, że taka stawka zabezpieczenia mogłaby zostać uznana za „normalną stawkę" dla danego rodzaju produktu.

28 Taką wykładnię potwierdza ponadto okoliczność, że jak zauważyła Komisja, szczególna zasada, o której mowa w ostatniej części art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000, znajduje uzasadnienie w wymiennym charakterze przywożonych ilości i trudności powiązania danego pozwolenia z taką a nie inną ilością. Tymczasem bez tej szczególnej zasady właściwy organ mógłby nałożyć sankcję za zwłokę, stosując stawkę wyższą zamiast stawki niższej, w odniesieniu do ilości, w stosunku do których zastosowanie znajdują pozwolenia przewidujące różne stawki zabezpieczenia.

29 W rezultacie rzeczona szczególna zasada znajduje zastosowanie wyłącznie wtedy, gdy importer powoła się wobec właściwego organu jednocześnie na kilka pozwoleń przewidujących różne stawki zabezpieczenia w odniesieniu do całej czynności dotyczącej tego samego produktu tego samego pochodzenia.

30 W tej sytuacji należy uznać, że kilka pozwoleń przewidujących różne stawki zabezpieczenia znajduje zastosowanie do przywozu określonego produktu w rozumieniu art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000, jeżeli importer powołuje się wobec właściwego organu jednocześnie na kilka pozwoleń przewidujących różne stawki zabezpieczenia w odniesieniu do całej czynności dotyczącej tego samego produktu tego samego pochodzenia, a właściwy organ może rzeczywiście zastosować te różne stawki do przywiezionej ilości.

31 Jeżeli chodzi o postępowanie główne, należy zauważyć, że z akt przedłożonych Trybunałowi nie wynika, aby Martini przedstawiło kilka pozwoleń przewidujących różne stawki zabezpieczenia w odniesieniu do przywozu kukurydzy pochodzącej z Bułgarii, co powinien zbadać sąd odsyłający. Jeżeli zostanie to potwierdzone, szczególna zasada, o której mowa w części ostatniej art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000, nie znajduje zastosowania w okolicznościach sprawy rozpoznawanej w postępowaniu głównym.

32 Natomiast zakładając nawet, że ta szczególna zasada znajduje zastosowanie w okolicznościach sprawy rozpoznawanej w postępowaniu głównym, gdyby sąd odsyłający stwierdził, że Martini rzeczywiście przedstawiło kilka pozwoleń przewidujących różne stawki zabezpieczenia w odniesieniu do przywozu kukurydzy będącego przedmiotem postępowania głównego, należy zauważyć, że zwrot „najniższa stawka stosowana w przywozie" w rozumieniu ostatniej części art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000 dotyczy, uwzględniając ogólny charakter tego zwrotu, również sytuacji, w której zastosowana stawka zabezpieczenia przy wydawaniu pozwolenia z zastosowaniem pełnej stawki celnej jest niższa niż stawka znajdująca zastosowanie przy wydawaniu pozwolenia z zerową stawką celną w ramach systemu preferencyjnego, takiego jak ustanowiony rozporządzeniem nr 958/2003.

33 W świetle powyższego na pytania drugie i trzecie należy odpowiedzieć, że art. 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000 należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zwłoki w przedstawieniu dowodu na prawidłowe dokonanie przywozu kwota, która powinna ulec przepadkowi w odniesieniu do ilości, w stosunku do których nie dostarczono dowodu w terminie określonym w art. 35 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia, powinna być obliczona na podstawie stawki zabezpieczenia, która rzeczywiście została zastosowana przy złożeniu wniosku o wydanie pozwolenia lub pozwoleń dotyczących tego przywozu. Dla potrzeb tej wykładni bez znaczenia jest okoliczność, że zabezpieczenie zostało ustanowione na podstawie stawki wyższej niż stawka stosowana w przypadku innych przywozów produktu tego samego rodzaju jak przywieziony produkt, zważywszy, iż ten ostatni był zwolniony z zapłaty należności celnych przywozowych.

W przedmiocie kosztów

34 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (dziewiąta izba) orzeka, co następuje:

1) **Artykuł 35 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1291/2000 z dnia 9 czerwca 2000 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu pozwoleń na wywóz i przywóz oraz świadectw o wcześniejszym ustaleniu refundacji dla produktów rolnych, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 325/2003 z dnia 20 lutego 2003 r., należy interpretować w ten sposób, że celem zabezpieczenia, o którym mowa w tym przepisie, jest nie tylko zapewnienie wykonania zobowiązania w zakresie przywozu, lecz również zapewnienie, aby dowód na wykorzystanie pozwolenia został przedstawiony w określonym terminie.**

2) **Artykuł 35 ust. 4 lit. c) rozporządzenia nr 1291/2000, zmienionego rozporządzeniem nr 325/2003, należy interpretować w ten sposób, że w przypadku zwłoki w przedstawieniu dowodu na prawidłowe dokonanie przywozu kwota, która powinna ulec przepadkowi w odniesieniu do ilości, w stosunku do których nie dostarczono dowodu w terminie określonym w art. 35 ust. 4 lit. a) tego rozporządzenia, powinna być obliczona na podstawie stawki zabezpieczenia, która rzeczywiście została zastosowana przy złożeniu wniosku o wydanie pozwolenia lub pozwoleń dotyczących tego przywozu. Dla potrzeb tej wykładni**

bez znaczenia jest okoliczność, że zabezpieczenie zostało ustanowione na podstawie stawki wyższej niż stawka stosowana w przypadku innych przywozów produktu tego samego rodzaju jak przywieziony produkt, zważywszy, iż ten ostatni był zwolniony z zapłaty należności celnych przywozowych.

Podpisy